

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1156/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Јован Вукчевић из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4124/18 од 06.12.2018. године, на седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4124/18 од 06.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4124/18 од 06.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр.1864/15 од 13.09.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике у висини између исплаћене посебне пензије тужиоцу из зараде коју би тужилац остваривао у периоду од 11.04.2014. године до 25.05.2015. године, исплати износ од 237.395,75 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 103.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4124/18 од 06.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 број 1864/15 од 13.09.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата на име неисплаћене разлике између зараде на коју је тужилац имао право у периоду од 11.04.2014. године до 25.05.2015. године и посебне пензије коју је тужилац примао у наведеном периоду. Тужилац би остварио утврђену разлику у примањима, да није било незаконитог престанка радног односа. О овом праву тужиоца судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС” бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 16.06.2015. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде од 237.395,76 динара је противвредност од 1.923,29 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро = 123,4324 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић